

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

V

As winter drew on, Mollie became more and more troublesome. She was late for work every morning and excused herself by saying that she had overslept, and she complained of mysterious pains, although her appetite was excellent. On every kind of pretext she would run away from work and go to the drinking pool, where she would stand foolishly gazing at her own reflection in the water. But there were also rumours of something more serious. One day, as Mollie strolled blithely into the yard, flirting her long tail and chewing at a stalk of hay, Clover took her aside.

ขณะที่ฤดูหนาวใกล้เข้ามา มอลลี่ก็ก่อปัญหาามากขึ้นทุกที หล่อนมาทำงานสาย แก้วว่านอนไม่ค่อยหลับและบ่นถึงอาการเจ็บปวดแบบแปลกๆ แต่ว่ากลับเจริญอาหาร ดียิ่ง หล่อนสร้างข้อแก้ตัวสารพัดเพื่อที่จะหลบเลี่ยงการทำงาน แล้วตรงไปที่สระน้ำดื่ม จ้องมองเงาของตนที่สะท้อนอยู่บนผิวน้ำอย่างลุ่มหลงไร้ปัญญา ยังมีเรื่องซุบซิบ เกี่ยวกับหล่อนที่หนักกว่านั้นอีก วันหนึ่งขณะที่มอลลี่สีหน้าระริ่นนวนยามเข้ามาใน ลาน ปากเคี้ยวหญ้าหยาบๆ พลางโบกหางยาวไปมา โคลเวอร์ก็ตรงเข้าไปหา

“Mollie,” she said, “I have something very serious to say to you. This morning I saw you looking over the hedge that divides Animal Farm from Foxwood. One of Mr. Pilkington’s men was standing on the other side of the hedge. And—I was a long way away, but I am almost certain I saw this—he was talking to you and you were allowing him to stroke your nose. What does that mean, Mollie?”

“มอลลี่” นางพูด “มีเรื่องสำคัญมากบางอย่างที่ฉันจะต้องพูดกับเธอ เมื่อเช้านี้ ฉันเห็นเธอยื่นมองข้ามรั้วที่กั้นแอนิมอลฟาร์มของเราจากไร่ฟอกซ์วูด คนงานคนหนึ่ง ของนายพิลคิงตันกำลังยืนอยู่ที่ตรงนั้น และ...ฉันอยู่ไกลก็จริง แต่แน่ใจว่าฉัน เห็นว่าเขาคุยกับเธอ และเธอยอมให้เขาลูบจมูกเธอด้วย นั่นมันหมายความว่ายังไง หรือ มอลลี่”

“He didn’t! I wasn’t! It isn’t true!” cried Mollie, beginning to prance about and paw the ground.

“Mollie! Look me in the face. Do you give me your word of honor that that man was not stroking your nose?”

“It isn’t true!” repeated Mollie, but she could not look Clover in the face, and the next moment she took to her heels and galloped away into the field.

“เปล่าเลย เขาไม่ได้... ฉันก็เปล่า... ไม่จริงเลย...” มอลลี่ร้อง ยกเท้าตัว

ด้านหน้าขึ้นสูง กวาดแกว่งเท้าหน้าแล้วกระแทกลงกับพื้นดิน

“มอลลี่ มองหน้านั้นซิ เธอสาบานด้วยเกียรติได้ไหมว่า เจ้าคนนั้นไม่ได้ ลูบจมูกเธอ”

“มันไม่จริงเลย” มอลลี่พูดซ้ำ แต่ไม่กล้ามองหน้าโคลเวอร์ ครู่ต่อมาหล่อนก็ ควบนินไปในทุก

A thought struck Clover. Without saying anything to the others, she went to Mollie’s stall and turned over the straw with her hoof. Hidden under the straw was a little pile of lump sugar and several bunches of ribbon of different colours.

โคลเวอร์รู้สึกคิดได้ โดยไม่พูดอะไรกับใคร นางไปที่คอกของมอลลี่และใช้อุ้งเท้าพลิกฟางหญ้าขึ้นดู สิ่งที่ถูกอยู่ใต้คอกหญ้าคือน้ำตาลก้อนจำนวนหนึ่ง และริบบิ้น หลากสีอีกหลายม้วน

Three days later Mollie disappeared. For some weeks nothing was known of her whereabouts, then the pigeons reported that they had seen her on the other side of Willingdon. She was between the shafts of a smart dogcart painted red and black, which was standing outside a public-house. A fat red-faced man in check breeches and gaiters, who looked like a publican, was stroking her nose and feeding her with sugar. Her coat was newly clipped and she wore a scarlet ribbon round her forelock. She appeared to be enjoying herself, so the pigeons said. None of the animals ever mentioned Mollie again.

สามวันต่อมามอลลี่ก็หายตัวไป หลายสัปดาห์ต่อมาก็ยังไม่มีใครรู้ว่าหล่อน หายไปไหน จนต่อมา พวกนกพิราบก็มารายงานว่า ได้เห็นหล่อน อยู่ที่อีกฟากหนึ่งของเมืองวิลลิงตัน เทียมเดียวอยู่กับรถม้าขนาดเล็กที่สวยงามทาสีแดงสลับดำ ซึ่ง จอดอยู่นอกอาคารส่วนกลาง ชายอ้วนหน้าแดงกำ สวมกางเกงขี้ม้าลายหมากรุก สวมสนับแข้งทำทางเหมือนนักรบเมือง กำลังลูบจมูกหล่อนและป้อนน้ำตาลก้อนให้ ขนของหล่อนได้รับการตัดแต่งใหม่ และมีริบบิ้นสีแดงผูกคาดผม พวกนกพิราบ พูดว่า ทำทางมอลลี่ช่างสบายอกสบายใจ จากนั้นมาก็ไม่มีสัตว์ตัวใดเอ่ยชื่อมอลลี่ อีกเลย

In January there came bitterly hard weather. The earth was like iron, and nothing could be done in the fields. Many meetings were held in the big barn, and the pigs occupied themselves with planning out the work of the coming season. It had come to be accepted that the pigs, who were manifestly cleverer than the other animals, should decide all questions of farm policy, though their decisions had to be ratified by a majority vote. This arrangement would have worked well enough if it had not been for the disputes between Snowball and Napoleon. These two disagreed at every point where disagreement was possible. If one of them suggested sowing a bigger acreage with barley, the other was certain to demand a bigger acreage of oats, and if one of them said that such and such a field was just right for cabbages, the other would declare that it was useless for anything except roots. Each had his own

following, and there were some violent debates.

เดือนมกราคม อากาศหนาวจัดสุดจะทน พื้นดินแข็งราวแผ่นเหล็ก และไม่สามารถทำอะไรในท้องทุ่งได้เลย มีการประชุมหลายครั้งในโรงนาหลังใหญ่ พวกหมูหมกมุ่นวางแผนงานสำหรับฤดูที่จะมาถึง เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า พวกหมูซึ่งพิสูจน์ให้เห็นว่าฉลาดกว่าสัตว์อื่น จะเป็นผู้ตัดสินคำถามทั้งหมดเกี่ยวกับนโยบายของฟาร์ม แม้ว่าการตัดสินใจสุดท้ายจะต้องได้รับการอนุมัติโดยเสียงส่วนใหญ่ก็ตาม การแบ่งการจัดการเช่นนี้น่าจะดี หากไม่มีการขัดแย้งระหว่างสโนว์บอลกับนโปเลียนเกิดขึ้น พวกเขาขัดแย้งกันในทุกๆ เรื่องราวที่จะสามารถโต้แย้งกันได้ เช่น ถ้าคนหนึ่งในพวกเขาเสนอให้ขยายพื้นที่ปลูกข้าวบาร์เลย์ อีกฝ่ายจะเรียกร้องให้ขยายพื้นที่ปลูกข้าวโอ๊ต และถ้าคนหนึ่งพูดว่าพื้นที่ส่วนนั้นส่วนนี้เหมาะจะปลูกกล้าปัสลีย์อีกคนจะต้องแย้งว่า ดินตรงนั้นปลูกอะไรไม่ได้ นอกจากรากไม้ ต่างคนต่างก็มีเสียงสนับสนุน และถกเถียงทำทาทายกันอย่างดุเดือดเกิดขึ้นหลายครั้ง

At the Meetings Snowball often won over the majority by his brilliant speeches, but Napoleon was better at canvassing support for himself in between times. He was especially successful with the sheep. Of late the sheep had taken to bleating “Four legs good, two legs bad” both in and out of season, and they often interrupted the Meeting with this. It was noticed that they were especially liable to break into “Four legs good, two legs bad” at crucial moments in Snowball’s speeches. Snowball had made a close study of some back numbers of the Farmer and Stockbreeder which he had found in the farmhouse, and was full of plans for innovations and improvements. He talked learnedly about field drains, silage, and basic slag, and had worked out a complicated scheme for all the animals to drop their dung directly in the fields, at a different spot every day, to save the labour of cartage. Napoleon produced no schemes of his own, but said quietly that Snowball’s would come to nothing, and seemed to be biding his time.

ในที่ประชุม สโนว์บอล มักจะได้รับเสียงสนับสนุนส่วนใหญ่เพราะมีคำพูดที่คมคาย แต่ในเวลาปรกติ นโปเลียน กลับเรียกแรงเสริมได้เก่งกว่า เขาประสบความสำเร็จเป็นพิเศษกับพวกแกะ ในระยะหลังๆ พวกแกะเริ่มคิดนิสสัยที่จะร้องเปลือๆ ว่า “สี่ขาดี สองขาเลว” ตลอดทั้งวัน และเสียงร้องนี้มักจะขัดจังหวะการประชุมอยู่บ่อยๆ เป็นที่สังเกตได้ว่า พวกแกะมีกระเบิดเสียง “สี่ขาดี สองขาเลว” ขึ้นในจังหวะสำคัญที่ สโนว์บอล กำลังปราศรัย สโนว์บอลได้ศึกษาวารสารฉบับเก่าๆ ชื่อ “เกษตรกรและผู้เลี้ยงสัตว์” ซึ่งเขาพบอยู่ในบ้านโดยละเอียดและได้วางแผนการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงต่างๆ ไว้มากมาย เขาพูดด้วยความรอบรู้ถึงฐานะภายในทุ่ง หญ้าหมัก และแร่ธาตุพื้นฐาน และได้เขียนแผนอันซับซ้อนเพื่อให้สัตว์ทั้งหมดถ่ายมูลลงในทุ่งโดยตรง ตามจุดต่างๆ ทุกๆ วัน เพื่อประหยัดแรงงานขนย้าย...นโปเลียนไม่มีแผนมาเสนอ แต่พูดเบาๆ ว่าแผนของสโนว์บอลนั้นเสียเวลาเปล่า

But of all their controversies, none was so bitter as the one that took place over the windmill. In the long pasture, not far from the farm buildings, there was a small knoll which was the highest point on the farm. After surveying the ground, Snowball declared that this was just the place for a windmill, which could be made to operate a dynamo and supply the farm with electrical power. This would light the stalls and warm them in winter, and would also run a circular saw, a chaff-cutter, a mangel-slicer, and an electric milking machine. The animals had never heard of anything of this kind before (for the farm was an old-fashioned one and had only the most primitive machinery), and they listened in astonishment while Snowball conjured up pictures of fantastic machines which would do their work for them while they grazed at their ease in the fields or improved their minds with reading and conversation.

แต่ในบรรดาความขัดแย้งของหมูทั้งสองตัว ไม่มีครั้งใดรุนแรงไปกว่าการโต้เถียงกันเรื่องโรงสีลม ไม่ไกลจากกลุ่มหมูโรงนาออกไปในท้องทุ่งที่กว้างขวางมีเนินเล็กๆ ลูกหนึ่งซึ่งเป็นจุดสูงสุดของฟาร์ม หลังจากสำรวจดูพื้นที่แล้ว สโนว์บอลประกาศว่าเนินนั้นจะเป็นที่สำหรับสร้างโรงสีลม ซึ่งจะเป็นที่ติดตั้งไดนาโมเพื่อผลิตไฟฟ้าให้แก่ฟาร์ม การนี้จะทำให้กอกสัตว์สว่าง และยังอบอุ่นในฤดูหนาว และยังสามารถใช้กับเครื่องไฟฟ้า เครื่องตัดฟางข้าว เครื่องสไลด์ และเครื่องรีดนมวัวไฟฟ้าอีกด้วย สัตว์ทั้งหลายไม่เคยได้ยินชื่อสิ่งเหล่านี้มาก่อนเลย (เพราะฟาร์มแห่งนี้เป็นฟาร์มที่ล้ำสมัย มีแต่เครื่องจักรดั้งเดิมตามความจำเป็นเท่านั้น) จึงพากันตั้งใจฟังด้วยความห้ศรัทธาใจ เมื่อ สโนว์บอล บรรยายให้เห็นถึงภาพของเครื่องจักรสุดพิเศษนี้ซึ่งจะทำงานทุกอย่างในขณะที่พวกสัตว์กำลังกินหญ้าอย่างสบายๆ อยู่ในทุ่งหรือใช้เวลามาพัฒนาสมองด้วยการอ่านและการพูดจาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

Within a few weeks Snowball’s plans for the windmill were fully worked out. The mechanical details came mostly from three books which had belonged to Mr. Jones— One Thousand Useful Things to Do About the House, Every Man His Own Bricklayer, and Electricity for Beginners. Snowball used as his study a shed which had once been used for incubators and had a smooth wooden floor, suitable for drawing on. He was closeted there for hours at a time. With his books held open by a stone, and with a piece of chalk gripped between the knuckles of his trotter, he would move rapidly to and fro, drawing in line after line and uttering little whimpers of excitement. Gradually the plans grew into a complicated mass of cranks and cog-wheels, covering more than half the floor, which the other animals found completely unintelligible but very impressive. All of them came to look at Snowball’s drawings at least once a day. Even the hens and ducks came, and were at pains not to tread on the chalk marks. Only Napoleon held aloof. He had declared himself against the windmill from the start. One day, however, he arrived unexpectedly to examine the plans. He walked heavily round the shed, looked closely at every detail of the plans and snuffed at them once or twice, then stood for a little while contemplating them out of the corner of his eye; then suddenly he lifted his leg, urinated over the plans, and walked out without uttering a word.

ภายในไม่กี่สัปดาห์ แผนงานสร้างโรงสีลมของสโนว์บอลก็สำเร็จเป็นรูปเป็นร่าง รายละเอียดของเครื่องจักรกลนี้ เกือบทั้งหมดได้มาจากหนังสือสามเล่มของนายโจนส์ คือ “สาระประโยชน์หนึ่งพันอย่างสำหรับงานบ้าน” “ทุกคนเป็นช่างอิฐได้” และ “งานไฟฟ้าสำหรับมือใหม่” สโนว์บอลใช้เพียงซึ่งเคยใช้เป็นที่พักใจมาเป็นห้องทดลอง โดยปูไม้เรียบที่เหมาะสมจะวาดภาพลงไป เขาจะหมกตัวอยู่ในนั้นครึ่งละหลายชั่วโมง เปิดหนังสือไว้กับพื้น โดยใช้ก้อนหินทับ จับแท่งชอล์กด้วยข้อนิ้วเท้า แล้วขยับตัวไปมาอย่างรวดเร็ว บรรจงวาดเส้นแล้วเส้นเล่า ขณะที่ส่งเสียงครางด้วยความตื่นเต้น ภาพผั่งค่อยๆ ขยายขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย เป็นรูปข้อเหวี่ยงและฟันเฟืองที่ซับซ้อน กินเนื้อที่พื้นห้องไปกว่าครึ่ง ซึ่งสัตว์ตัวอื่นๆ ดูไม่ออกโดยสิ้นเชิง แต่ก็ประทับใจอย่างยิ่ง ทุกตัวแหวะมาดูแบบวาดของสโนว์บอลกันวันละครั้งเป็นอย่างน้อย แม้กระทั่งแม่ไก่กับเป็ดก็มาดู แล้วก็ถูกจับจ้องร้องทวาด ที่จะไม่ให้เหยียบบนรอยชอล์กที่วาดไว้

มีเพียงนโปเลียนที่ไม่ยอมมาดู เขาได้ประกาศตัวคัดค้านโรงสีลมตั้งแต่ว่างๆ อย่างไม่ยอมมาดู เขาได้ประกาศตัวคัดค้านโรงสีลมตั้งแต่ว่างๆ อย่างไม่ยอมมาดู วันหนึ่งเขามาตรวจผังงานโดยไม่บอกกล่าว เขาเดินย่ำหนักๆ ไปรอบๆ จ้องมองรายละเอียด สูดกลิ่นครึ่งสองครึ่ง แล้วยืนนิ่งงาเลื่องมองด้วยหางตาอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็ยกขาข้างหนึ่งขึ้น ฉีกรดแบบวาดบนพื้น แล้วเดินออกไปโดยไม่พูดอะไร แม้สักคำ

The whole farm was deeply divided on the subject of the windmill. Snowball did not deny that to build it would be a difficult business. Stone would have to be carried and built up into walls, then the sails would have to be made and after that there would be need for dynamos and cables. (How these were to be procured, Snowball did not say.) But he maintained that it could all be done in a year. And thereafter, he declared, so much labour would be saved that the animals would only need to work three days a week. Napoleon, on the other hand, argued that the great need of the moment was to increase food production, and that if they wasted time on the windmill they would all starve to death. The animals formed themselves into two factions under the slogan, “Vote for Snowball and the three-day week” and “Vote for Napoleon and the full manger.” Benjamin was the only animal who did not side with either faction. He refused to believe either that food would become more plentiful or that the windmill would save work. Windmill or no windmill, he said, life would go on as it had always gone on—that is, badly.

สัตว์ทั้งฟาร์มเห็นแย้งกันอย่างรุนแรงในเรื่องโรงสีลม สโนว์บอลเองไม่ปฏิเสธว่างานสร้างจะยุ่งยาก ต้องขนหินหนักๆ มา แล้วก่อเป็นผนังทุกด้าน จากนั้นต้องสร้างใบกังหันสำหรับรับลม หลังจากนั้นก็ต้องจัดหาโคนาโมและสายไฟอีกหลายชุด สโนว์บอล ไม่ได้บอกไว้ว่าสิ่งของสำคัญเหล่านี้จะถูกจัดหามาได้อย่างไร แต่เขาก็ยืนยันว่างานนี้จะแล้วเสร็จภายในหนึ่งปี เขาประกาศว่า หลังจากนั้นแล้วจะประหยัดแรงงานได้มาก จนพวกสัตว์จะทำงานเพียงสัปดาห์ละสามวันเท่านั้น ส่วนนโปเลียนมีข้อโต้แย้งว่า ความจำเป็นยิ่งยวดในตอนนี้เป็นเพิ่มผลผลิตอาหาร หากเสียเวลากับการสร้างโรงสีลม พวกเขาก็จะต้องอดอาหารตายกันหมด พวกสัตว์แบ่งแยกเป็นสองฝ่าย ภายใต้คำขวัญว่า “สนับสนุนสโนว์บอล และการทำงานสัปดาห์ละสามวัน” และ “สนับสนุน นโปเลียน กับโรงสีลมเต็มเปี่ยม” เบนจามินเป็นผู้เดียวที่ไม่เข้ากับฝ่ายใด เขาไม่เชื่อใครทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายที่บอกว่าจะมีอาหารเหลือเฟือ หรือฝ่ายที่บอกว่าโรงสีลมจะช่วยประหยัดแรงงาน เขาพูดว่า ไม่ว่าจะจะมีหรือไม่มีโรงสีลมชีวิตก็จะเป็นเช่นที่เคยเป็นมา นั่นก็คือ ชีวิตที่เลวร้ายนั่นเอง

Apart from the disputes over the windmill, there was the question of the defence of the farm. It was fully realised that though the human beings had been defeated in the Battle of the Cowshed they might make another and more determined attempt to recapture the farm and reinstate Mr. Jones. They had all the more reason for doing so because the news of their defeat had spread across the countryside and made the animals on the neighbouring farms more restive than ever. As usual, Snowball and Napoleon were in disagreement. According to Napoleon, what the animals must do was to procure firearms and train themselves in the use of them. According to Snowball, they must send out more and more pigeons and stir up rebellion among the animals on the other farms. The one argued that if they could not defend themselves they were bound to be conquered, the other argued that if rebellions happened everywhere they would have no need to defend themselves. The animals listened first to Napoleon, then to Snowball, and could not make up their minds which was right; indeed, they always found themselves in agreement with the one who was speaking at the moment.

นอกจากข้อขัดแย้งเรื่องโรงสีลมแล้ว ยังมีคำถามสำคัญเรื่องการป้องกันฟาร์มอีก พวกสัตว์ตระหนกคิดว่า ถึงแม้มนุษย์จะพ่ายแพ้ในการต่อสู้ที่คอกโค พวกมนุษย์อาจพยายามหาทางยึดฟาร์มกลับไปเป็นของนายโจนส์อีก และด้วยวิธีการที่เฉียบขาดดุเดือดมากขึ้นและมากขึ้นกว่าเดิม และพวกมนุษย์ยังมีเหตุผลสำคัญในการที่จะยึดฟาร์มคือเมื่อข่าวการพ่ายแพ้ครั้งนั้นแพร่กระจายไปทั่วชนบท ก็ทำให้สัตว์ในฟาร์มใกล้เคียงกลับคิดถึงกว่าที่เคยเป็นมา ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดีกับพวกมนุษย์เลย

สโนว์บอลกับนโปเลียนขัดแย้งกันอีกเช่นเคย นโปเลียนกล่าวว่า สิ่งที่พวกสัตว์ควรทำคือจัดหาปืนให้มากๆ และฝึกวิธีการใช้ให้คล่อง สโนว์บอลกลับพูดว่า พวกเขาจะต้องส่งนกพิราบออกไปให้มากๆ ขึ้นอีก เพื่อปลุกระดมให้สัตว์ในฟาร์มอื่นๆ ทำการปฏิวัติ ฝ่ายหนึ่งได้ว่า หากพวกเขาไม่สามารถป้องกันตนเองได้ พวกเขาก็จะถูกปราบราบลง อีกฝ่ายเถียงว่า ถ้าการปฏิวัติเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่ง พวกเขาก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องป้องกันตัวเองอีก พวกสัตว์ฟังที่นโปเลียนพูดก่อน แล้วก็หันไปฟังสโนว์บอล แล้วก็ตัดสินใจไม่ได้ว่าใครถูกกันแน่ ที่จริงแล้ว พวกเขามักจะเห็นพ้องคล้อยตามคนที่กำลังพูดในแต่ละขณะนั่นเอง

At last the day came when Snowball's plans were completed. At the Meeting on the following Sunday the question of whether or not to begin work on the windmill was to be put to the vote. When the animals had assembled in the big barn, Snowball stood up and, though occasionally interrupted by bleating from the sheep, set forth his reasons for advocating the building of the windmill. Then Napoleon

stood up to reply. He said very quietly that the windmill was nonsense and that he advised nobody to vote for it, and promptly sat down again; he had spoken for barely thirty seconds, and seemed almost indifferent as to the effect he produced. At this Snowball sprang to his feet, and shouting down the sheep, who had begun bleating again, broke into a passionate appeal in favour of the windmill. Until now the animals had been about equally divided in their sympathies, but in a moment Snowball's eloquence had carried them away. In glowing sentences he painted a picture of Animal Farm as it might be when sordid labour was lifted from the animals' backs. His imagination had now run far beyond chaff-cutters and turnip-slicers. Electricity, he said, could operate threshing machines, ploughs, harrows, rollers, and reapers and binders, besides supplying every stall with its own electric light, hot and cold water, and an electric heater.

ในที่สุดก็ถึงวันที่ภาพฝันโรงสีลมของสโนว์บอลได้เสร็จสมบูรณ์ลง ในการประชุมของวันอาทิตย์ต่อจากนั้น ประเด็นที่จะเริ่มลงมือสร้างโรงสีลมหรือไม่สร้าง ถูกนำขึ้นมาขอมติ เมื่อพวกสัตว์มารวมตัวกันในโรงนาใหญ่โดยพร้อมหน้าแล้ว สโนว์บอลก็ลุกขึ้นยืน ชักเหตุผลมากมายสนับสนุนการสร้างโรงสีลม แม้จะถูกพวกแกะร้องแบดส์ขัดจังหวะเป็นครั้งคราวก็ตาม หลังจากนั้นโนไปเลียนก็ลุกขึ้นยืน เพื่อกล่าวตอบโต้ แต่ว่าเขาเพียงพูดเบาๆ ว่า โรงสีลมเป็นเรื่องเหลวไหล และขอแนะนำไม่ให้ใครสนับสนุน แล้วนั่งลงในทันทีที่ต่างๆ ที่เขาเพิ่งใช้เวลาพูดไปเพียงแก่สามสิบวินาทีเท่านั้นเอง ทั้งคู่เหมือนว่าไม่ได้สนใจเลยว่าผลของการโต้แย้งของตนจะเป็นอย่างไร สโนว์บอลพูดลุกขึ้นยืนทันควัน ตะโกนใส่พวกแกะที่เริ่มร้องแบดส์ให้เงียบเสียง จากนั้นก็ถึงกับวิงวอนอ่อนขอเสียงสนับสนุน ถึงตอนนั้นความเห็นของพวกสัตว์แบ่งออกเป็นสองฝ่ายพอๆ กัน แต่แล้วลีลาการพูดของสโนว์บอลกลับโน้มน้าวอย่างได้ผล สโนว์บอลใช้คำพูดที่เร้าใจ บรรยายให้เห็นภาพของแอนิมอลฟาร์มว่าจะดีงามอย่างไรเมื่องานที่ต่ำต้อยถูกปลดเปลื้องจากหลังไหล่ของพวกสัตว์ไปได้ บัดนี้จินตนาการของเขาได้ก้าวไปไกลกว่าเครื่องตัดฟางหญ้าและเครื่องสไลด์หัวผักกาดไปแล้ว เขาพูดว่า ไฟฟ้าจะเดินเครื่องนวดข้าว การไถ พรวน กลิ้ง รวมทั้งการเก็บเกี่ยวและการมัดต่างๆ นอกจากนี้ ยังเป็นแหล่งพลังงานให้คอกสัตว์ทุกคอกได้มีแสงสว่าง น้ำเย็นน้ำร้อน และมีเครื่องทำความร้อนไฟฟ้าของตนเองอีกด้วย

By the time he had finished speaking, there was no doubt as to which way the vote would go. But just at this moment Napoleon stood up and, casting a peculiar sidelong look at Snowball, uttered a high-pitched whimper of a kind no one had ever heard him utter before.

เมื่อสโนว์บอลพูดจบก็ ไม่มีข้อสงสัยอีกแล้วว่ามติจะไปทางไหน แต่ว่าในทันใดนั้นเอง โนไปเลียนก็ลุกขึ้นยืน มองสโนว์บอลด้วยสายตาแปลกประหลาด แล้วร้องเสียงแหลมสูงอย่างที่ไม่เคยมีใครเคยได้ยินจากเขามาก่อนเลย

At this there was a terrible baying sound outside, and nine enormous dogs wearing brass-studded collars came bounding into the barn. They dashed straight for Snowball, who only sprang from his place just in time to escape their snapping jaws. In a moment he was out of the door and they were after him. Too amazed and frightened to speak, all the animals crowded through the door to watch the chase. Snowball was racing across the long pasture that led to the road. He was running as only a pig can run, but the dogs were close on his heels. Suddenly he slipped and it seemed certain that they had him. Then he was up again, running faster than ever, then the dogs were gaining on him again. One of them all but closed his jaws on Snowball's tail, but Snowball whisked it free just in time. Then he put on an extra spurt and, with a few inches to spare, slipped through a hole in the hedge and was seen no more.

ทันใดนั้นก็มิเสียงเห่าหอนที่น่าพรั่นพรึงดังขึ้นที่ด้านนอก แล้วสุนัขตัวโตเก้าตัว สวมปลอกคอป้อมทองเหลืองก็กระโดดเข้ามาในโรงนา พวกมันกระโจนเข้าหาสโนว์บอล ผู้ซึ่งกระโดดหนี พ้นจากเงี้ยวของพวกมันได้อย่างหวุดหวิด อิดใจเดียวเขาก็วิ่งออกไปจากประตูโดยมีพวกสุนัขวิ่งไล่ตามไป เหล่าสัตว์ทั้งหมดเบียดกันออกจากประตูเพื่อดูการวิ่งไล่ด้วยความประหลาดใจและหวาดกลัวจนพูดไม่ออก สโนว์บอลวิ่งสุดแรงข้ามทุ่งนาซึ่งทอดไปสู่นอน เขาวิ่งเท่าที่หมูเท่านั้นจะวิ่งได้ แต่ว่าฝูงสุนัขก็ตามมาติดๆ ทันใดนั้นเขาก็สิ้นลม และเหมือนกับว่าจะโดนขย้ำเป็นแน่แท้ แต่แล้วเขาก็ลุกขึ้นได้ และวิ่งเร็วยิ่งกว่าที่เคยมา แต่พวกสุนัขก็ไล่เข้ามาอีก หนึ่งในนั้นจับเขี้ยวลงบนหางของเขาได้แล้ว แต่สโนว์บอลสะบัดหางหลุดได้ทัน เขาโหมแรงเต็มที่ พุ่งตัวลอดช่องรั้วไม้ออกไปได้อย่างฉิวเฉียด แล้วก็ไม่มีที่พบเห็นอีกเลย

Silent and terrified, the animals crept back into the barn. In a moment the dogs came bounding back. At first no one had been able to imagine where these creatures came from, but the problem was soon solved: they were the puppies whom Napoleon had taken away from their mothers and reared privately. Though not yet full-grown, they were huge dogs, and as fierce-looking as wolves. They kept close to Napoleon. It was noticed that they wagged their tails to him in the same way as the other dogs had been used to do to Mr. Jones.

พวกสัตว์ลากจากกลับเข้าโรงนาด้วยอาการเจ็บกริบและสั่นกลัว พวกสุนัขวิ่งกลับมาล้อมหลังไว้ แรกทีเดียวไม่มีใครรู้ว่าสัตว์ร้ายนี้มาจากไหน แต่ไม่ช้าข้อสงสัยก็มีคำตอบ พวกมันคือพวกลูกสุนัขที่โนไปเลียนแยกไปจากอกแม่ แล้วเอาไปแอบเลี้ยงไว้นั่นเอง แม้จะยังไม่โตเต็มที่ แต่พวกมันเป็นสุนัขพันธุ์ใหญ่และดุร้ายราวกับสุนัขป่า พวกมันคอยเฝ้าอยู่ใกล้ๆ โนไปเลียน กระดิกหางให้เขาแบบเดียวกับที่สุนัขของนายโจนส์ทำกับเจ้านาย

Napoleon, with the dogs following him, now mounted on to the raised portion of the floor where Major had previously stood to deliver his speech. He announced that from that on the Sunday-morning Meetings would come to an end. They were unnecessary, he said, and wasted time. In future all questions relating to the working of the farm would be settled by a special committee of pigs, presided over by

himself. These would meet in private and afterwards communicate their decisions to the others. The animals would still assemble on Sunday mornings to salute the flag, sing Beasts of England, and receive their

นโปเลียนซึ่งมีฝูงสุนัขตามอารักขาก้าวขึ้นสู่แท่นยกพื้นซึ่งเมเจอร์ผู้ล่วงลับเคยใช้เป็นที่แสดงวาทกรรม เขาประกาศว่า นับจากนี้ไป การประชุมทุกเช้าวันอาทิตย์จะยุติลง เพราะเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นและเสียเวลาเปล่า ต่อจากนี้ไป ปัญหาทั้งหมดเกี่ยวกับการทำงานฟาร์มจะถูกตัดสินโดยคณะกรรมการพิเศษหมู่ ซึ่งมีเขาเป็นประธาน คณะกรรมการหมู่จะประชุมกันเป็นการเฉพาะ แล้วจะแจ้งการตัดสินใจให้สัตว์อื่นๆ ได้ทราบต่อไป พวกสัตว์จะต้องมารวมตัวกันในเช้าวันอาทิตย์เช่นเดิม เพื่อเคารพธง ร้องเพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษ และรับคำสั่งประจำสัปดาห์ แต่จะไม่มีกรรพปัญหาเพื่อลงมติอีกต่อไป

In spite of the shock that Snowball's expulsion had given them, the animals were dismayed by this announcement. Several of them would have protested if they could have found the right arguments. Even Boxer was vaguely troubled. He set his ears back, shook his forelock several times, and tried hard to marshal his thoughts; but in the end he could not think of anything to say. Some of the pigs themselves, however, were more articulate. Four young porkers in the front row uttered shrill squeals of disapproval, and all four of them sprang to their feet and began speaking at once. But suddenly the dogs sitting round Napoleon let out deep, menacing growls, and the pigs fell silent and sat down again. Then the sheep broke out into a tremendous bleating of "Four legs good, two legs bad!" which went on for nearly a quarter of an hour and put an end to any chance of discussion.

แม้จะยังขวัญผวาไปกับเหตุการณ์ที่สโนว์บอลเพิ่งถูกขับจากฟาร์ม พวกสัตว์ก็แสดงความไม่พอใจกับประกาศของนโปเลียน สัตว์จำนวนหนึ่งคงจะคัดค้านออกไปแล้วถ้าหากว่าจะสามารถนึกคำโต้แย้งที่ตรงไปตรงมาได้ แม้แต่บ็อกเซอร์ก็ไม่มี ความมั่นใจ เขาหลู่ไปข้างหลัง สะบัดหมอน้ำม้าครั้งแล้วครั้งเล่า และพยายามอย่างหนักที่จะเรียบเรียงความคิดของตน แต่ยังไม่ค่อยออกจะพูดว่าอะไรดีอย่างไรก็ตาม แม้แต่พวกหมูด้วยกันก็มีปากมีเสียงขึ้นมา หมูเนื้อร้ายรุ่นสัตว์ที่นั้งอยู่ในแถวหน้าส่งเสียงร้องหวีดแหลมเพื่อคัดค้าน ทั้งสี่หลุดลุกขึ้นยืนและส่งเสียงพูดออกมาในทันที แต่ทันใดนั้น พวกสุนัขที่นั้งอยู่รอบๆ นโปเลียนก็ส่งเสียงคำรามขู่ขวัญ หมูละอ่อนทั้งสี่จึงต้องเงียบและนั่งลงตามเดิม จากนั้นพวกแกะก็ตะเบ็งเสียงแบล๊ะ ท้องคำขวัญ "สี่ขาดี สองขาเลว" ดังลั่นยาวนานเกือบสิบห้านาที ปิดโอกาสไม่ให้มีการโต้เถียงใดๆ อีกต่อไป

Afterwards Squealer was sent round the farm to explain the new arrangement to the others. "Comrades," he said, "I trust that every animal here appreciates the sacrifice that Comrade Napoleon has made in taking this extra labour upon himself. Do not imagine, comrades, that leadership is a pleasure! On the contrary, it is a deep and heavy responsibility. No one believes more firmly than Comrade Napoleon that all animals are equal. He would be only too happy to let you make your decisions for yourselves. But sometimes you might make the wrong decisions, comrades, and then where should we be? Suppose you had decided to follow Snowball, with his moonshine of windmills—Snowball, who, as we now know, was no better than a criminal?"

หลังจากนั้น สควิลเลอร์ถูกส่งให้ไปอธิบายถึงกฎเกณฑ์ใหม่ทั่วฟาร์ม "สหายทั้งหลาย" เขาพูด "ฉันมั่นใจว่า สัตว์ทุกตัว ณ ที่นี้ ซาบซึ้งใจในการเสียสละของ นโปเลียน ที่ได้อาสาทำหน้าที่นี้ สหายอย่าได้คิดว่า การเป็นผู้นำนั้นเป็นความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ตรงกันข้าม มันคือความรับผิดชอบที่หนักหน่วง ไม่มีใครอีกแล้ว ที่เชื่อมั่นในหลักการที่ว่าสัตว์ทุกตัวเท่าเทียมกัน มากไปกว่าสหาย นโปเลียน เขาจะยินดีอย่างมากที่จะปล่อยให้พวกสหายตัดสินใจเรื่องราวต่างๆ ด้วยตนเอง แต่บางครั้งสหายก็อาจตัดสินใจผิดพลาด แล้วพวกเราจะเป็นอย่างไรเล่า สมมุติว่าพวกท่านตัดสินใจที่จะคล้อยตามเรื่องโรงสีลมเพื่อฝันของสโนว์บอลไปละ ทั้งๆ ที่ตอนนี้เรารู้กันแล้วว่าเขาไม่ได้ดีไปกว่าอาชญากรเลย"

"He fought bravely at the Battle of the Cowshed," said somebody.

"Bravery is not enough," said Squealer. "Loyalty and obedience are more important. And as to the Battle of the Cowshed, I believe the time will come when we shall find that Snowball's part in it was much exaggerated. Discipline, comrades, iron discipline! That is the watchword for today. One false step, and our enemies would be upon us. Surely, comrades, you do not want Jones back?"

"เขาต่อสู้อย่างห้าวหาญในสมรภูมिरบที่คอกโคนะ" ใครตัวหนึ่งพูดขึ้น

"เพียงแค่ว่าห้าวหาญยังไม่พอ" สควิลเลอร์กล่าว "ความจงรักภักดีและการเชื่อฟังต่างหาก ที่สำคัญกว่า และเรื่องสมรภูมिरบที่คอกโคนั้น ฉันเชื่อว่าสักวันหนึ่งพวกเราจะได้รู้ความจริงว่า บทบาทของสโนว์บอลถูกเขาแต่งเติมจนเกินจริง และวินัยต่างหาก สหาย วินัยที่เข้มงวด คือหลักการสำคัญของวันนี้ ก้าวพลาดก้าวเดียว พวกศัตรูก็จะเข้ามาถึงตัวเรา สหาย พวกท่านคงไม่ต้องการให้โจนส์กลับมาซะใหม่"

Once again this argument was unanswerable. Certainly the animals did not want Jones back; if the holding of debates on Sunday mornings was liable to bring him back, then the debates must stop. Boxer, who had now had time to think things over, voiced the general feeling by saying: "If Comrade Napoleon says it, it must be right." And from then on he adopted the maxim, "Napoleon is always right," in addition to his private motto of "I will work harder."

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ไม่มีความสามารถตอบโต้ได้ แน่ใจอยู่แล้วว่าพวกสัตว์ไม่ต้องการให้นายโจนส์กลับมา เอ.. หากการจัดให้มีการแสดงความคิดเห็นในเช้าวันอาทิตย์เป็นสิ่งที่น่าเขากลับมา การแสดงความคิดเห็นก็ไม่ได้ละซี..! บ็อกเซอร์ ซึ่งขณะนั้นได้ใคร่ครวญสิ่งต่างๆ แล้ว ได้กล่าวแทนความรู้สึกของสัตว์ทั้งหมดว่า "หากสหายนโปเลียนพูดเช่นนั้น มันย่อมต้องถูกต้อง"

นับจากนั้นมาเขาก็รับเอาหลักคิดใหม่ที่ว่า “นโปเลียนถูกเสมอ” เข้าในจิตใจ เพิ่มจากหลักการประจำใจเดิมของเขาเองที่ว่า “ฉันจะทำงานให้มากขึ้น”

By this time the weather had broken and the spring ploughing had begun. The shed where Snowball had drawn his plans of the windmill had been shut up and it was assumed that the plans had been rubbed off the floor. Every Sunday morning at ten o'clock the animals assembled in the big barn to receive their orders for the week. The skull of old Major, now clean of flesh, had been disinterred from the orchard and set up on a stump at the foot of the flagstaff, beside the gun. After the hoisting of the flag, the animals were required to file past the skull in a reverent manner before entering the barn. Nowadays they did not sit all together as they had done in the past. Napoleon, with Squealer and another pig named Minimus, who had a remarkable gift for composing songs and poems, sat on the front of the raised platform, with the nine young dogs forming a semicircle round them, and the other pigs sitting behind. The rest of the animals sat facing them in the main body of the barn. Napoleon read out the orders for the week in a gruff soldierly style, and after a single singing of Beasts of England, all the animals dispersed.

เวลานั้นอากาศเริ่มเปลี่ยนแปลงและงานคราดไถสำหรับฤดูใบไม้ผลิก็ได้เริ่มขึ้น เพิ่งที่ สโนว์บอลเคยใช้วาดภาพผังโรงสีลมถูกปิดไม่ให้ใครเข้า และเป็นที่คาดคิดกันว่าภาพผังนั้นคงถูกลบออกไปจากพื้นห้องแล้ว ทุกเช้าวันอาทิตย์เวลาสิบนาฬิกา พวกสัตว์จะรวมตัวกันในโรงนาใหญ่เพื่อรับคำสั่งการสำหรับสัปดาห์นั้น กะโหลกศีรษะซึ่งไม่มีเนื้อเหลือติดอยู่แล้วของเต่าแม่เจอร์ ถูกขุดขึ้นจากสวนผลไม้ นำมาตั้งไว้บนตอไม้ที่ฐานเสาธงเคียงข้างกับปืนยาว หลังจากการชักธงขึ้นเสา พวกสัตว์จะต้องเดินเรียงแถวผ่านหัวกะโหลกด้วยท่าที่เคารพแล้วเข้าสู่โรงนา เคียวนี้พวกสัตว์ไม่ได้นั่งรวมกันดังเช่นที่เคยทำแต่ก่อน นโปเลียน กับ สควิลเลอร์ และหมูอีกตัวชื่อมินิมัส ผู้มีพรสวรรค์โดดเด่นด้านการแต่งเพลงและบทกวี จะนั่งอยู่ข้างหน้าบนยกพื้น โดยมีเจ้าสุนัขวัยรุ่นเก้าตัวโอบหลังเป็นรูปครึ่งวงกลม และหมูที่เหลือนั่งอยู่ข้างหลัง พวกสัตว์อื่นๆ นั่งหันหน้าเข้าหาพวกเขาอยู่ที่พื้นส่วนใหญ่ของโรงนา นโปเลียนจะอ่านคำสั่งประจำสัปดาห์ด้วยเสียงขึงขังอย่างพวกทหาร หลังจากร้องเพลง “ผองสัตว์แห่งอังกฤษ” หนึ่งจบ พวกสัตว์ก็แยกย้ายกันออกไป

On the third Sunday after Snowball's expulsion, the animals were somewhat surprised to hear Napoleon announce that the windmill was to be built after all. He did not give any reason for having changed his mind, but merely warned the animals that this extra task would mean very hard work, it might even be necessary to reduce their rations. The plans, however, had all been prepared, down to the last detail. A special committee of pigs had been at work upon them for the past three weeks. The building of the windmill, with various other improvements, was expected to take two years.

วันอาทิตย์ในสัปดาห์ที่สามหลังจากที่สโนว์บอลถูกโค่นล้ม พวกสัตว์ต้องประหลาดใจเมื่อได้ยินนโปเลียนประกาศว่า โรงสีลมจะถูกสร้างขึ้น เขาไม่ได้ให้เหตุผลใดๆ ถึงการเปลี่ยนใจ แค่เตือนพวกสัตว์ไว้ว่า งานที่เพิ่มพิเศษขึ้นนี้หมายถึงการทำงานที่หนักมาก และอาจจำเป็นต้องลดส่วนแบ่งอาหารลงด้วย อย่างไรก็ตาม แผนทุกขั้นตอนได้ถูกจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ลงไปจนถึงรายละเอียดทุกอย่าง คณะกรรมการพิเศษของพวกหมูได้ทำงานกันมาตลอดสามสัปดาห์ คาดว่าการสร้างโรงสีลมและการปรับปรุงแก้ไขต่อเติมต่างๆ จะใช้เวลาสองปี

That evening Squealer explained privately to the other animals that Napoleon had never in reality been opposed to the windmill. On the contrary, it was he who had advocated it in the beginning, and the plan which Snowball had drawn on the floor of the incubator shed had actually been stolen from among Napoleon's papers. The windmill was, in fact, Napoleon's own creation. Why, then, asked somebody, had he spoken so strongly against it? Here Squealer looked very sly. That, he said, was Comrade Napoleon's cunning. He had seemed to oppose the windmill, simply as a manoeuvre to get rid of Snowball, who was a dangerous character and a bad influence. Now that Snowball was out of the way, the plan could go forward without his interference. This, said Squealer, was something called tactics. He repeated a number of times, "Tactics, comrades, tactics!" skipping round and whisking his tail with a merry laugh. The animals were not certain what the word meant, but Squealer spoke so persuasively, and the three dogs who happened to be with him growled so threateningly, that they accepted his explanation without further questions.

เย็นวันนั้น สควิลเลอร์ได้อธิบายกับสัตว์อื่นๆ เป็นการเฉพาะว่า ความจริงแล้ว นโปเลียนไม่เคยคิดคัดค้านเรื่องโรงสีลม ตรงกันข้าม เป็นเขาต่างหากที่เริ่มศึกษาเรื่องนี้ และภาพผังที่สโนว์บอลได้วาดไว้บนพื้นโรงฟักไข่นั้น ความจริงได้ถูกขโมยไปจากกองกระดาษเอกสารของนโปเลียน แท้จริงแล้ว โรงสีลมเป็นการสรรค์สร้างของ นโปเลียนต่างหาก มีเสียงถกเถียงกันว่า แล้วทำไมเมื่อก่อนนี้ นโปเลียนจึงได้คัดค้านอย่างแข็งขันนัก สควิลเลอร์มีท่าที่เจ้าเล่ห์ พูดว่า นั่นเป็นไหวพริบของสหาย นโปเลียน ที่เขาทำเหมือนคัดค้านโรงสีลม เป็นเพียงวิธีการที่จะกำจัดสโนว์บอลผู้เป็นตัวอันตรายและครอบงำอย่างผิดๆ บัดนี้เมื่อสโนว์บอลออกจากทางไปแล้ว แผนการทำงานก็จะดำเนินต่อไปได้โดยไม่ถูกแทรกแซง สควิลเลอร์อธิบายว่า นี่เป็นสิ่งที่เรียกว่ากลยุทธ์ เขาพูดคำนี้ซ้ำๆ หลายครั้ง “กลยุทธ์ สหาย กลยุทธ์” ขณะที่กระโดดไปรอบๆ โบกหางพลางก็หัวเราะอย่างร่าเริง พวกสัตว์ไม่แน่ใจหรือว่าคำๆ นี้ความหมายว่าอะไร แต่ว่าสควิลเลอร์พูดจาได้อย่างน่าเชื่อถือ และเจ้าสุนัขสามตัวซึ่งบังเอิญมาอยู่ด้วยใกล้ๆ เขา ก็คำรามอย่างน่าหวั่นเกรง สัตว์ทั้งหลายจึงต้องยอมรับการชี้แจงของเขาโดยไม่มีคำถามใดอีก